

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatelky **K. H.**, zastoupené JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem v Brně, Bartošova 4, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2007, č. j. 56 Az 198/2006 - 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatelky, JUDr. Pěvě Skýbové, advokátce se sídlem v Brně, Bartošova 4, **se přiznává** odměna za poskytnutou právní službu ve výši 5712 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán“), ze dne 9. 6. 2006, č. j. OAM-640/VL-07-ZA05-2006, jímž byla zamítnuta její žádost o udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci má stěžovatelka za to, že krajský soud měl žalobě vyhovět, neboť nebyl důvod k zamítnutí žaloby, protože měl dostatek podkladů pro svoje rozhodnutí. Dále poukazuje na skutečnost, že se správní orgán dostatečně nevypořádal se zjištěním faktických informací o zemi jejího původu. Podle stěžovatelky správní orgán nepřihlédl k ryze osobním důvodům, které ji vedly k podání žádosti o azyl a její velice osobní situaci, kdy byla agresivním manželem vyhnána s nezletilou dcerou a nemohla se proti jeho chování v žádném případě obrátit o pomoc na policii; domnívá se, že bylo prokázáno, že na Ukrajině nemůže žít plnohodnotný život, čímž jí bylo odňato právo na spokojený a důstojný život. Stěžovatelka namítá nesprávné posouzení právní otázky pronásledování agresivním manželem bez možnosti obrátit se na policii ve smyslu ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu a důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) citovaného zákona. Je přesvědčena, že skutková zjištění o jejích osobních poměrech v zemi původu jsou v rozporu s rozhodnutím správního orgánu a krajský soud tento rozpor svým rozhodnutím neodstranil. Podle stěžovatelky krajský soud porušil jednu ze stěžejních zásad řízení, neboť jednostranně vykládá zákon v její neprospěch a nerespektuje tak rovnost stran.

S touto v podstatě jedinou námitkou stěžovatelky týkající se pronásledování agresivním manželem se Nejvyšší správní soud neztotožňuje a poukazuje na svůj rozsudek ze dne 28. 11. 2003, č. j. 4 Azs 24/2003 - 68, www.nssoud.cz, v němž byla otázka ekonomických problémů žadatelky o azyl a nečinnosti policie při řešení jejích problémů s manželem již řešena.

Pochybení soudu spatřuje stěžovatelka i v tom, že jí bylo odepřeno právo na zastoupení právním zástupcem. K této velice obecně pojaté námitce uvádí Nejvyšší správní soud následující. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatelka nikterak nereagovala na výzvu krajského soudu ze dne 4. 9. 2006, která jí byla doručena dne 21. 9. 2006, v níž ji krajský soud vyzval k doplnění jejího návrhu na ustanovení zástupce ze dne 31. 8. 2006, nebyl jí zástupce ustanoven, neboť nenaplnila zákonné podmínky pro ustanovení zástupce, jak vyplývá z usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 10. 2006, č. j. 56 Az 198/2006 - 30, na které Nejvyšší správní soud blíže odkazuje.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovatelce byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé, a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 4800 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen daň), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně vypočtená podle uvedeného zákona činí 912 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu